

защото били езичници, покла-
няли се и служели на много
богове.

Широка била българската
земя, голѣмо и силно било бъл-
гарското царство. Поминалѣ се
стариятѣ царѣ, та на престола
се възкачилѣ неговиятѣ синѣ
Борисѣ. Той билѣ уменѣ чо-
вѣкѣ и мждѣрѣ царѣ. Позна-
валѣ, че за царството и за на-
рода нѣмало да бжде, добре,
ако си останелѣ езичникѣ, ко-
гато сѣседитѣ и далечни на-
роди били християни. Борисѣ
знаелѣ нѣщо и за Христа, за
Неговото учение, което му се
харесвало. Па настанали и лоши
дни за България и за българитѣ:
били въ война сѣ сѣседния
народѣ, чиято столица билѣ
Цариградѣ, наричанѣ тогава
Византия, а народѣтѣ се нари-
чалѣ византийци, както нашитѣ
прадѣди се наричали българи.
Войната не вървѣла добре за
нашитѣ, па въ земята имѣ вър-
лувалѣ и гладѣ. Тогава св. царѣ
Борисѣ решилѣ да прекѣсне
войната, да се помири сѣ Ви-
зантия, да се покрѣсти, като
крѣстникѣ му станалѣ импера-
торѣтѣ, сѣ друга дума царѣтѣ
на Византия. Покрѣстилѣ себе
си и своята челядѣ, покрѣстилѣ
се и народѣтѣ.

Минали нѣколко години, и
въ земята на българитѣ до-
шѣлѣ св. Климентѣ сѣ двама
други монаси, а и тримата били
ученици на свети Кирилѣ и Ме-
тодий, които тогава още били
написали азбука за българитѣ.
Вие, деца, вече сте слушали
за светитѣ братя Кирилѣ и Ме-
тодий, за св. Климента и дру-
гитѣ ученици, а ще слушате
още за тѣхѣ, колкото повече
растете.

Дошѣлѣ св. Климентѣ сѣ
двамата си другари Наумѣ и
Ангеларий въ България, донес-
ли сѣ себе си Свещеното Пи-
сание и други цѣрковни книги,
писани на стария нашѣ езикѣ,
наричанѣ славяно—български
или старѣ-български езикѣ. Св.
царѣ Борисѣ посрещналѣ мно-
го сѣрдечно тия свети люде,
настанилѣ ги въ манастирѣ,
гдето и той самѣ имѣ помагалѣ
да пишатѣ книги за народа и
за Цѣрквата. И станало, добри
деца, велико добро за нашия
народѣ: ималѣ една **вѣра** и
единѣ **езикѣ** и книги писани
на езика му.

Свети царѣ Борисѣ вече не
се боялѣ за своя народѣ и за
земята му, защото далѣ на на-
рода си непобедимо орѣжие —
вѣра и **езикѣ**. И, наистина, отѣ